

fimpel Jord, med store Bakker, hvor der ganske vist ligger et stort Opland forbi disse Bakker, men dette's Beboere ville ikke have synderlig langt til disse to Byer. Der er ikke mere end næppe nok 2 Mil mellem Søby og Frederikshavn, og derfor kan det ikke siges, at de blive synderlig forulempede ved, at Banerne træffes derind. Da disse Folk imidlertid have tegnet Bidrag til den Linie, der er projekteret, kan det langt fra være Meningen, at man skulde slaa denne Linie i Stykker, men Meningen er at aabne en Mulighed for, at de kunne faa Beslighed til at tage Bestemmelse om, hvorvidt de kunde finde en Linie, der var mere formaalstjenlig end den anden. Derfor er Vædringen stillet, og Hensigten er kun den, at hvis de ikke kunne enes om at faa en bedre Linie deroppe, vil den allerede nu projekterede Linie lige fuldt blive bygget. De Beboere, der have tilsaat Tilskud, ere bundne ved dette, saa de blive selvfølgelig ikke løste, før en Overenskomst er naaet. Det er min Overbevisning, at den af mig foreslaaede Retning vil komme til at gøre langt større Nytte, og derfor vil jeg tillade mig at anmode ærede Medlemmer om at stemme for min Vædring.

J. C. Christensen: Det foreliggende Lovforslag have vi altsaa her i Tinget for sidste Gang, inden det forlader os for at gaa op til det andet Ting. Saaledes som Forslaget nu er formet ved anden Behandling, fremtraeder det nærmest som et stort Overflødighedshorn med Jærnbaner, som skulle strøs ud trindt omkring i hele Landet. Det forundrer mig, at der ikke er kommet endnu flere Baner; thi der er virkelig flere Steder endnu, hvor man onster Jærnbaner. At de ikke ere komne ind, forundrer mig noget. Jeg har set i forskellige Blade i disse Dage, at man trindt omkring i Landet paa forskellige Steder omgaas med Tanfen, om det ikke kunde naas endnu at faa et Par Jærnbaner ind paa dette Forslag, og navnlig har jeg set, at man har været meget virksom paa Møen, saa jeg havde ventet, at den ærede Forslagsstiller derovrefra ikke havde forsømt Besligheden til at møde med en Møens-Bane og faa den ind paa dette Forslag, saa at de ogsaa derovre kunde blive velsignede med en Jærnbane. Det er ikke flet, og jeg er ikke Talsmand særlig for

Møen, det maa Repræsentanten selv afgøre, hvorvidt de skulle have en Jærnbane eller ej. Jeg skal ikke opholde mig videre ved den Ting, men jeg har taget Ordet for at anbefale et Par Vædringsforslag, som vi tillod os at stille ved anden Behandling, og som vi stille igen, fordi Afstemningen ved anden Behandling viste, at der dog var Mulighed for, at disse Forslag ved en fornøjet Afstemning, naar de have været overtænkte endnu en Gang, kunde vinde frem her i Tinget. Det viste sig nemlig ved anden Behandling, at en Del ærede Medlemmer stode endnu paa det Standpunkt, at de overvejede Sagen, idet en hel Del ærede Medlemmer svarede: "Stemmer ikke." Der er altsaa endnu en Mulighed for, at disse Vædringsforslag kunne blive vedtagne, og saa længe Muligheden er til Stede, mene vi, det er vor Pligt ikke at forsømme at forelægge Forslaget for det høje Ting. Thi det kan jo dog ikke — det vil jeg foreløbig antage — være det høje Tings Mening, at der skal gaa et Lovforslag fra dette Ting op til det andet Ting, et Forslag af en saa omfattende Natur, at det indeholder Forslag om Bygningen af 27 Jærnbaner, uden at der samtidig i Forslaget skal være sagt noget om, hvorledes dette Arbejde skal udføres, og noget om, hvorledes Pengene skulle komme og anvendes til de offentlige Arbejder. Ved anden Behandling gjorde baade den højtærede Minister og det ærede Medlem for Bræsto Amt's 6te Valgkreds (Wolffen) Indvendinger mod vort Vædringsforslag og sagde, at i Formen var det ikke, som det burde være, uden at vi kunde faa nogen Bested om, hvad der manglede i disse Vædringsforslag. Vi fik kun af begge de ærede Herrer dette at vide, at Forslagene ikke vare, som de burde være, men ikke en Smule Anthydning om, hvorledes de da skulle være. Hvis de ærede Herrer den Gang vilde have ladet os vide noget om, hvilke Mangler vore Forslag havde, kunde vi dog have taget Hensyn dertil, og maaste kunde vi have ændret dem; men naar man intet faar at vide, bliver man ikke klogere og nødes til at møde med det samme igen. Jeg tvivler nu ogsaa om, at jeg i Dag faar nogen bedre Bested, og nu er det jo i alt Fald ogsaa for sent; nu kunne vi jo ikke tage Hensyn dertil og kunne ikke ændre vore Vædringsforslag, men maa stille